

Share & Learn: ค่ายเพลินๆ กับครูผู้มากประสบการณ์

คณะกรรมการพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้และการจัดการความรู้ ได้จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในหัวข้อ “Share & Learn : ค่ายเพลินๆ กับครูผู้มากประสบการณ์” ขึ้น เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2554 เวลา 13.30-16.00 น. ณ ห้อง 1111 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างวัฒนธรรมองค์กรในการถ่ายทอดความรู้ของผู้เกษียณอายุราชการให้มีขึ้นในคณะพยาบาลศาสตร์ สำหรับวันนี้ได้รับเกียรติจากผู้เกษียณอายุราชการจำนวน 5 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ธนาภรณ์ ทวีบุรณ รองศาสตราจารย์สุนีย์ สุนทรมีเสถียร รองศาสตราจารย์ศรีสมบูรณ์ มุสิกสุคนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณา คงสุริยะนาวิณ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ถวิล ภาพงค์สุริยา มาร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ในประเด็นคำถามที่น่าสนใจ ดังนี้

1. จุดเริ่มต้นของการเป็นอาจารย์พยาบาล ?

รองศาสตราจารย์ธนาภรณ์ ทวีบุรณ : จุดเริ่มต้นของการเป็นพยาบาล คือตนเองเรียนอยู่ที่โรงเรียนสตรีวัดระฆัง แล้วไม่รู้จะเรียนที่ไหน เลยมาสมัครเรียนที่คณะพยาบาลศาสตร์ แล้วก็สอบได้ที่นี้ ถามว่ามีความสุขไหม ในรุ่นแรกๆ เรียนหนัก ฝึกหนัก กฎระเบียบเข้มงวด ระบบอาวุโสเข้มแข็งมาก การเรียนหนัก ฝึกหนัก ทำให้มีประสบการณ์ และทำให้มีความสุขกับการเรียนและการทำงาน แล้วจากนั้นได้มาเรียนปริญญาตรี และเมื่อเรียนจบแล้วก็ได้กลับไปทำงานต่อ ต่อมาเมื่อคณะฯ เปิดหลักสูตรระดับปริญญาโท ตนเองก็ได้มาเรียนต่อ รุ่นที่ 3 ในขณะนั้นมีรุ่นพี่เคยบอกกับตนเองว่าตนเองสามารถเป็นอาจารย์ที่ดีได้ ซึ่งตนเองก็คิดว่าขณะเรียนหนังสือตนเองได้แบบอย่างที่ดีจากอาจารย์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ จึงอยากบอกน้องๆ ว่าอาจารย์จะเป็นแบบอย่างที่ดีของนักศึกษาทั้งในเรื่องของควมมีระเบียบวินัย ความเรียบร้อย การมองโลกในแง่ดี จิตอาสา ฯลฯ และในปี พ.ศ. 2530 ก็ได้ย้ายมาเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่ภาควิชาการพยาบาลรากฐาน

รองศาสตราจารย์สุนีย์ สุนทรมีเสถียร : จริงๆ ถามว่าอยากเรียนพยาบาลไหม ตอนเป็นเด็กไม่ชอบเลย กลัวพยาบาลมาก เพราะตอนเด็กๆ เคยนอนอยู่โรงพยาบาล แล้วพยาบาลดุมาก ตอนนั้นเกิดอุบัติเหตุและเป็นแผล พยาบาลได้ดึงผ้าพันแผลออก ตนเองรู้สึกเจ็บจึงร้องไห้ แต่พยาบาลกลับถามว่าแค่นี้ก็เจ็บด้วยหรือ และตอนเด็กๆ คุณครูก็ดุมาก จึงคิดว่าตนเองจะไม่เป็นครูแน่นอน แต่กลับเอ็นทรานซ์ได้ที่คณะพยาบาลศาสตร์ โดยเรียนเป็นเวลา 4 ปี และเรียนต่อการพยาบาลผดุงครรภ์อีก 6 เดือน จากนั้นก็ได้มีโอกาสเข้ารับการสัมภาษณ์คล้ายๆ กับโครงการช่างเผือกในสมัยนี้ และได้เป็นครูพยาบาล โดยการ turn สติศาสตร์ก่อน 1 ปี

รองศาสตราจารย์ศรีสมบูรณ์ มุสิกสุคนธ์ : ถามว่าชอบเป็นครูไหม ต้องบอกว่าไม่ชอบเป็นครู เริ่มต้นไม่เคยคิดอยากที่จะเป็นครูเลย จึงหนีจากการเลือกราชภัฏ ซึ่งสมัยนั้นดังมาก ถ้าใครได้เป็นครูจะถือว่าเป็นสุดยอดวิชาชีพในสมัยนั้น ตนเองได้สอบเอ็นทรานซ์ซึ่งสามารถเลือกได้ 4 อันดับ ตนเองจึงเลือกคณะพยาบาลศาสตร์เป็นอันดับที่ 4 แล้วก็ได้คณะพยาบาลศาสตร์ ซึ่งพ่อแม่ก็ดีใจอย่างน้อยก็เป็นวิชาชีพที่มีงานทำ และตนเองก็มีความมุ่งมั่นที่จะเรียนสมัยเรียนตนเองได้อยู่หอพักนักศึกษาพยาบาล ทำให้ได้รู้จักรุ่นพี่และมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับรุ่นพี่ ซึ่งรุ่นพี่ที่สนิทก็ได้รับคัดเลือกมาเป็นครูพยาบาล และตนเองก็ได้เกิดความประทับใจในตัวรุ่นพี่ท่านหนึ่งว่าเป็นต้นแบบของความ เป็นครู ด้วยความที่ตนเองเป็นคนขี้กลัว ขี้อาย และไม่กล้าพูด เพราะตอนไปฝึกงานที่ ward ตนเองได้คำแนะนำ และกำลังใจในการทำงานให้สำเร็จ ซึ่งตนเองก็ประทับใจและฝังใจตั้งแต่เรียนอยู่ปี 3 แล้ว และเมื่อตนเองเรียนจบ

ปริญญาตรีในปี พ.ศ. 2517 ก็ได้เรียนต่อสุติศาสตร์อีก 6 เดือน จากนั้นก็ได้สมัครเป็นอาจารย์ที่คณะฯ ในภาควิชาสุติศาสตร์ฯ โดยเลือกเป็นอันดับหนึ่ง และเลือกภาควิชากุมารฯ เป็นอันดับสอง เพราะตอนนั้นรู้สึกสนุกมากกับการฝึกงานที่ ward สุติศาสตร์ฯ แต่กลับได้มาเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่ภาควิชาการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์จนถึงปัจจุบัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณมา คงสุริยะนาวิณ : มีความรู้สึกไม่ชอบครู เพราะสมัยเด็กๆ พอไม่ชอบครูท่านไหนก็จะพาเพื่อนๆ ไปเดินขบวนประท้วง สมัยเรียนอยู่ปี 4 ตนเองได้เรียนรู้คนที่อยู่ในสถานะใกล้ตาย ซึ่งถือเป็นประสบการณ์ที่ดีมาก ตอนนั้นเจอผู้ป่วยที่กระวนกระวาย ตนเองจำได้ว่าไปคุยกับคนไข้เพื่อให้เขารู้สึกสงบ และเขาก็จากไปอย่างสงบ ซึ่งทำให้ตนเองรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นพยาบาลอย่างมาก พอเรียนจบแล้วจึงเลือกอยู่ที่ห้องผ่าตัดคอ หู จมูก และเรียนต่อครุศาสตร์ เมื่อเรียนจบก็ได้มีโอกาสสมัครเป็นอาจารย์ ซึ่งตนเองก็คิดว่าการทำงานเป็นพยาบาลก็มีความสุข แต่ถ้าได้มีโอกาสเป็นอาจารย์ก็จะเป็นการสร้างคน ก็เลยเริ่มที่จะเปลี่ยนเข้ามาเป็นอาจารย์ ถ้ามองว่าการเป็นอาจารย์เป็นสิ่งที่ตนเองไม่ชอบแต่จะทำให้ดีที่สุด เพราะฉะนั้นเวลาที่สอนก็จะสนุกกับการสอน แม้กระทั่งอยู่ที่ห้องผ่าตัดก็จะสอนน้องๆ โดยสอนในลักษณะเป็นเหตุเป็นผล ขณะมาอยู่ที่คณะฯ สาขาจิตเวชส่วนใหญ่จะเป็นการสอนในลักษณะนามธรรม จึงต้องพยายามสอนในเชิงปฏิบัติ ในการสอนก็จะพยายามเดินไปหานักศึกษา พูดคุยกับนักศึกษา และพยายามดึงเอาชีวิตประจำวันเข้ามาหานักศึกษา และจากประสบการณ์คิดว่าถ้าเรารักที่จะอยู่กับงานแล้วสนุกกับงาน เราก็จะมีความสุข

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถวิล นภาพงศ์สุริยา : จากการเลือกมาเรียนพยาบาลนั้น เรื่องของทัศนคติมีความสำคัญมาก เนื่องจากที่เลือกเรียนพยาบาลเพราะใจชอบจริงๆ สมัยเรียนอยู่มัธยมศึกษาตอนต้น มีอาจารย์ท่านหนึ่งที่มีความรู้สึกที่ดีต่อพยาบาล เวลาอาจารย์พูดก็จะบอกว่าเป็นผู้หญิงน่าจะเรียนพยาบาล พยาบาลดีอย่างนั้นอย่างนี้เราก็จะฟังมา พอถึงช่วงใกล้สอบเอ็นทรานซ์ก็เลยคิดว่าอยากเรียนพยาบาล พอสอบเอ็นทรานซ์ติดพยาบาลที่จุฬาก็เลยเลือกเรียนที่นั่น พอถึงจุดที่ถามว่าทำไมถึงมาเป็นอาจารย์ ถ้ามองว่าตอนเป็นพยาบาลมีความรู้สึกชอบมาก ชอบทำงานบริการ มีความสุขกับการทำงาน แต่ที่ไม่ชอบเป็นอาจารย์ เพราะไม่ชอบสอน จนกระทั่งบัดนี้ก็ไม่ชอบอะไรที่ต้องมาอยู่หน้าชั้นแบบนี้ ยกเว้นตอนสอนนักศึกษา และต่อมาก็ได้ไปเรียนต่อครุศาสตร์ สาขาจิตเวช เหตุผลที่เลือกเรียน เพราะเพื่อนชวนก็เลยเรียนตามเพื่อน ขณะขึ้นปฏิบัติวันสุดท้าย อาจารย์ที่สอนปฏิบัติบอกว่าตนเองไม่เหมาะที่จะเรียนจิตเวช ควรจะเรียนสุติฯ ดีกว่า เพราะเป็นคนไม่ค่อยพูด เพราะสุติฯ ไม่ต้องพูด จนกระทั่งเรียนจบก็ไม่คิดที่จะเป็นครู และทางภาควิชาพยาบาล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เปิดรับสมัครอาจารย์พยาบาล และเนื่องจากแม่ของตนเองอาศัยอยู่ที่นั่น แม่ก็เลยอยากให้ไปอยู่ที่นั่น จึงได้ไปสมัครและได้ทำงานอยู่ที่นั่น ครั้งแรกที่ตนเองเข้าทำงานมีอาจารย์ท่านหนึ่งชื่ออาจารย์ทองใบ ท่านเป็นคนสอนทุกสิ่งทุกอย่างของความเป็นครูให้ จึงทำให้ตนเองได้แบบอย่างของความเป็นครูมาจากท่าน ต่อมาเมื่อมีเหตุที่ต้องย้ายมาอยู่ที่คณะฯ ก็เพราะสามีทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ เลยอยากย้ายมาอยู่กับครอบครัว และได้มาเป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่ภาควิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวชศาสตร์จนถึงปัจจุบัน

2. เคล็บไม่ลับของอาจารย์ในการสอนนักศึกษา (ปั้นดินให้เป็นดาว)

รองศาสตราจารย์ถนอมขวัญ ทีวีบุรณ์ : ด้วยตัวเองอยู่ฝ่ายบริการมา 15 ปี จึงมีประสบการณ์ในการมองเห็นสิ่งต่างๆ มากมาย แต่พอเรามาสอนลูกศิษย์ เราก็จะไม่เอาประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับมาสอนนักศึกษาว่าแค่นี้เขาก็ทำไม่ได้ทำไม่เป็น แต่เราจะย้อนกลับไปเมื่อเรายังเรียนใหม่ๆ ซึ่งยังทำอะไรไม่เป็น เพราะฉะนั้นเวลาสอนนักศึกษาถ้าเราดูนักศึกษาจะร่นและทำอะไรไม่ถูก จะรู้สึกตื่นเต้น ความรู้ที่คิดว่าจะได้รับก็ไม่ได้ ฉะนั้นการดูนักศึกษาไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น แต่การให้ความรัก ความอบอุ่น และความเห็นอกเห็นใจ จะทำให้เด็กมีกำลังใจ กล้าพูด กล้าแสดงออก และยิ่งในปัจจุบันเด็กจะเผชิญกับปัญหามากมาย ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว วัยรุ่น วัตถุนิยม สังคมออนไลน์ ฯลฯ เพราะฉะนั้นอาจารย์จะเป็นคนสำคัญที่จะประคับประคองให้ลูกศิษย์ของเราก้าวไปในหนทางที่ถูกต้อง อย่างการสอน FN เราต้องคิดว่าเราเป็นครูสอนเด็กอนุบาล เด็กยังจับปากกาไม่เป็น ต้องค่อยๆ สอน ค่อยๆ ชี้แนะ และให้เขายึดหลักความปลอดภัยของผู้รับบริการเป็นอันดับหนึ่ง ก็จะบอกเด็กอยู่เสมอว่า คำว่ามาตรฐานวิชาชีพ เราเป็น professional ถ้าเราทำอะไรโดยที่ไม่มีความรู้ ไม่มีพื้นฐานอะไรเลย เราก็เหมือนกับกรรมกรหรือแรงงานที่ไร้ฝีมือ ก็จะพยายามสอนโดยเอาใจเขามาใส่ใจเรา ว่าเมื่อก่อนเราก็ยังไม่รู้อะไรเลยเหมือนกัน ซึ่งจะทำให้เราสอนได้อย่างมีความสุข

รองศาสตราจารย์สุนีย์ สุนทรมีเสถียร : ตัวเองคิดว่านักศึกษาทุกคนมีศักยภาพที่จะทำ เพียงแต่บางคนสอนยากบางคนสอนง่าย เริ่มแรกเราก็จะลา ward ให้เขาก่อน แล้วบอก Job งาน เสร็จแล้วเราก็จะให้กำลังใจกับเขาก่อนว่าเขามีศักยภาพในการทำงาน แต่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจด้วย รวมถึงเวลาสอนจะต้องมีความสุขร่วมกัน ก็จะบอกเด็กเสมอว่า ถ้าทำไม่ถูกหรือไม่ได้เตรียมตัวมา เวลาโดนดุก็อย่าโกรธ เพราะสิ่งที่ครูสอนก็เพราะต้องการให้ทำเป็น และเมื่อฝึกไปเด็กก็ควรจะทำได้ดีขึ้นและเร็วขึ้นด้วย

รองศาสตราจารย์ศรีสมบุรณ์ มุสิกสุนทร : คิดว่าคนเรามีความแตกต่างในหลายๆ อย่าง เพราะฉะนั้นเวลาทำอะไรก็จะนึกถึงความแตกต่างของแต่ละคน และจะใช้หลักกรรม 2 ประการ ในการที่จะปั้นดินให้เป็นดาวคือใช้หลักกรรมของมหาวิทยาลัย คืออึดทนัง อุปะมังกะเร คือเอาใจเขามาใส่ใจเรา และอีกหลักกรรมหนึ่งคือความมีเมตตา แต่ความมีเมตตาของตนเอง ก็คงไม่ใช่ไปตลอด ต้องมีขอบเขตของความใจดี ยกตัวอย่างนักศึกษาที่มีใจที่จะทำแต่เขาทำไม่ได้ ไม่กล้าทำ หรือกลัว ก็จะคล้ายกับอาจารย์สุนีย์ว่าสอนครั้งที่ 1 ไม่ได้ ครั้งที่ 2 เขาต้องเริ่มได้ และจะต้องได้ต่อไป ไม่ใช่ไม่ได้ตลอดไปคงไม่ใช่ ถึงบอกว่าความมีเมตตาต้องมีขอบเขตของความมีเมตตาด้วย และสิ่งสำคัญคือการสร้างพลังใจให้กับคนที่ทำไม่ได้และเขาไฝ่ที่จะเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้เขาสามารถทำได้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณ คงสุริยนาวิน : จากประสบการณ์ที่ ward รุ่นพี่ๆ มาก ตนเองก็เลยคิดว่าเมื่อตนเองเป็นรุ่นพี่จะไม่ดุน้องแบบนี้ เพราะคิดว่าการเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากประสบการณ์ที่เลวร้าย ถึงแม้จะฝังใจก็จะฝังใจเอาสิ่งที่เลวร้ายไป ก็เลยคิดว่าอยู่ OR จะไม่ดุเด็ดขาดเลย และจะพูดกับน้องอย่างเป็นเหตุเป็นผล คือเอาใจเขามาใส่ใจเรา และอีกอย่างตนเองคิดว่าเรื่องของกรรมมีจริง ถ้าเราทำไม่ดีกับใคร สิ่งนั้นก็กลับมาหาเราเสมอ ในส่วนหนึ่งได้โมเดลที่ดีมาจากอาจารย์บุญนาถ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากความประทับใจและตนเองจะมีความรู้สึกที่จำได้แล้วทำให้เกิดกำลังใจ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถวิล นภาพงศ์สุริยา : ตนเองได้เอาประสบการณ์ที่ได้รับสมัยที่เป็นนักเรียนมาใช้ในการสอนเด็ก ซึ่งประสบการณ์ที่เราได้ก็มีทั้งประสบการณ์ที่ดีและไม่ดี ประทับใจและไม่ประทับใจ เพราะฉะนั้นสิ่งไหนที่เราคิดว่าไม่ดีก็จะไม่เอามาใช้กับเด็ก โดยเฉพาะการสอนภาคปฏิบัติ เหมือนอย่างที่อาจารย์วรรณพูด เราจะคำนึงถึง

ความแตกต่างของเด็กแต่ละคน เราจะมองว่าเด็กทุกคนไม่ได้เก่งเท่ากัน ถึงเด็กมาเรียนพร้อมกันก็จริงแต่ความสามารถของแต่ละคนไม่เท่ากัน และความกล้า ความกลัวก็จะแตกต่างกัน เวลาสอนในภาคปฏิบัติเราก็จะต้องให้เขารู้สึกสบายใจก่อน และจะบอกเขาเสมอว่าถ้ามีอะไรต้องบอก ถ้าไม่รู้ก็บอกไม่รู้ เพราะครูจะได้รู้ว่าหนูรู้หรือไม่รู้ แล้วจะได้อธิบายให้ฟัง และจะเน้นว่าสุขภาพจิตเด็กต้องมาก่อน ถ้าสุขภาพจิตเด็กดีก็ทำให้การบริการคนไข้ได้ดี เวลาตนเองสอนเด็กก็ทำให้เต็มที่ คือให้ด้วยใจ แม้อึดจะบอกว่าไม่ชอบสอน แต่เมื่อมาสอนแล้วจะสอนเต็มที่ สอนเท่าที่มีความสามารถที่จะสอนให้ และไม่แคร์ว่านักศึกษาจะมองตนเองอย่างไร

3. หลักการใช้ชีวิตในการทำงาน

รองศาสตราจารย์ถนอมขวัญ ทวีบุรณ : ในเรื่องของหลักการไม่ว่าจะเป็นครูพยาบาล หรือพยาบาลบนหอผู้ป่วย ตนเองก็ได้ยึดหลักการทำงานที่ว่า “กลัวอะไรก็บังงานหนัก เมื่อใจรักก็เป็นพยาบาล” และมีหลักการทำงานอีกประการหนึ่งว่าถ้ามีครูก็ต้องมีศิษย์ ถ้ามีแต่ครู ศิษย์ไม่มีจะสอนใคร หรือถ้ามีแต่ศิษย์ ไม่มีครู เด็กจะได้ความรู้ที่ไหน เพราะฉะนั้นให้จำไว้เลยว่าครูกับศิษย์ต้องคู่กัน และต้องเอื้อเฟื้อกัน มีความเข้าใจกัน ซึ่งจะทำให้การทำงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และอีกอย่างที่ต้องเน้นย้ำคือ ครูเป็นแบบอย่างที่ดีของนักศึกษา อาจารย์พูด ร เรือ ชัด เด็กก็จะพูด ร เรือ ชัด อาจารย์เข้าสอนตรงเวลา เด็กก็จะเข้าเรียนตรงเวลาด้วย ซึ่งในสิ่งเหล่านี้ก็จะทำให้เราทำงานได้อย่างราบรื่น และการพูดจាកันในลิฟท์ควรระมัดระวังคำพูดด้วย ฉะนั้นเวลาอาจารย์ทำอะไรก็ต้องระมัดระวังด้วย เพราะเด็กดูเราอยู่ และจะบอกกับนักศึกษาพยาบาลเสมอว่าเมื่อเราแต่งชุดพยาบาลขึ้นไปบนหอผู้ป่วย จะเป็นจุดเด่นซึ่งทุกคนจะมองเรา ไม่ว่าจะเป็นผู้ป่วยที่เรารับผิดชอบ ญาติผู้ป่วยที่เราไปคุยด้วย เขาก็จะมองเราว่าบุคลิก การพูดท่าทาง ความรู้ของเราเป็นอย่างไร ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้วิชาชีพของเราดียิ่งขึ้น ขณะที่ตนเองทำงานอยู่ที่ฝ่ายการฯ จะบอกน้องเสมอว่าจะสอนน้องให้เก่งกว่าพี่เพื่อวิชาชีพเรา และพอมามาเป็นครูพยาบาลก็จะบอกเด็กเสมอว่าจะพยายามสอนนักศึกษาให้เก่งกว่าครูในอนาคต เพื่อที่จะทำให้วิชาชีพเรามีความเข้มแข็งและเป็นที่ยอมรับ

รองศาสตราจารย์สุนีย์ สุนทรมีเสถียร : คือพยายามทำวันนี้ให้ดีที่สุด และจะไม่มองคนอื่น จะแข่งกับตัวเอง เพราะถ้าเราไปมองคนอื่นและแข่งกับคนอื่น เราจะเหนื่อยมากเลย เวลาสอนนักศึกษา เรื่องนักศึกษาจะเน้นและบอกนักศึกษาว่าครูพยาบาลทุกคนเวลาดูนักศึกษาไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตามที่เป็นอันตรายกับชีวิตคนไข้ ครูเขาจะต้องดู เพราะชีวิตนั้นเมื่อเสียไปแล้วจะไม่มีโอกาสกลับคืนมา เพราะฉะนั้นไม่ต้องโกรธ และที่บอกว่านักศึกษาบางคนสอนง่าย บางคนสอนยาก ก็จะใช้ลักษณะการทำงานที่เป็นแบบ Peer Group คือให้เพื่อนสอนเพื่อน ซึ่งทำให้เด็กเข้าใจมากกว่า ซึ่งได้ผลค่อนข้างดี

รองศาสตราจารย์ศรีสมบุรณ์ มุสิกสุนทร : ในเรื่องของหลักการการทำงานตนเองจะใช้หลักการเดียวกันกับหลักการสอน ซึ่งตนเองคิดว่าช่วงชีวิตของการทำงานเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานกว่าการเรียน เพราะฉะนั้นตนเองคิดว่าต้องทำให้เป็นช่วงชีวิตที่มีความสุข แล้วจะอย่างไรให้ตนเองมีความสุขทั้งๆ ที่รู้ว่าตนเองไม่ชอบเป็นครู แต่ต้องชอบโดยอัตโนมัติ หรือโดยหน้าที่อยู่แล้ว คือทำให้ดีที่สุด ถ้าทำอะไรก็ต้องทำให้ดีที่สุดและทำให้เต็มความสามารถ วิชาชีพพยาบาลถือเป็นวิชาชีพที่หนัก และมักถูกเปรียบเปรยว่าเป็นนางฟ้าสีขาว ในความรู้สึกลงตนเองที่คนอื่นมองว่าพยาบาลทำผิดไม่ได้ ตนเองคิดว่าไม่ใช่ เพราะพยาบาลก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งที่ต้องทำหน้าที่ดูแลชีวิตคนอื่นให้ดีที่สุดเท่าที่ตนเอง และด้วยการเป็นครูพยาบาลยิ่งหนักกว่าหลายเท่า เพราะด้วยหน้าที่ที่ต้องดูแลนักศึกษาที่จะต้อง

ดูแลคนอื่น ซึ่งเรามองว่าเป็นภาระหน้าที่ที่เราต้องทำ และเราต้องทำงานอย่างมีเป้าหมาย แต่การวางเป้าหมายของเราไม่ใช่ทำให้แต่ละคนเกิดความเห็นแก่ตัว ซึ่งจะทำให้ไม่ได้เกิดบรรยากาศของความเป็นพี่เป็นน้อง ถ้าหากเราทำงานโดยมีลักษณะของความเป็นพี่เป็นน้องจะให้การงานของเรามีความเกื้อกูลกันสูง จะทำให้เราช่วยกันทำงานให้ได้งานหรือผลผลิตที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้ โดยสรุปแล้วหลักการงานตนเองยึดหลัก 2 ประการ คือการเอาใจเขามาใส่ใจเรา และในเรื่องของความเมตตา และขอฝากน้องๆ ไว้ว่าถ้าองค์กรของเราไม่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน จะจบสิ้นตรงที่ตัวใครตัวมัน แล้วจะมีความสุขหรือในชีวิตนี้ ซึ่งคิดว่าคงจะไม่มี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณดา คงสุริยะนาวิณ : ควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด เอาใจเขามาใส่ใจเรา และก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันให้มากที่สุด แล้วเราก็จะทำงานได้อย่างมีความสุข

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถวิล นภาพงศ์สุริยา : ทุกคนคงคิดเหมือนกันว่าควรทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด แล้วก็ทำอย่างมีความสุขด้วย สิ่งที่เราคิดว่าทำแล้วมีความสุขคือการให้ ถ้าเราทำหน้าที่ด้วยการให้ด้วยใจจริง เราก็จะมีความสุขต่อให้เรามีปัญหา/อุปสรรค เราก็จะสามารถคลี่คลายไปได้ เพราะวิชาชีพของเราคือการให้ ไม่ว่าจะให้นักศึกษาเพื่อนร่วมงาน และบุคลากรทุกคน ที่ตนเองอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ก็เพราะการให้และการได้รับการให้จากทุกๆ คน

4. ความประทับใจ/ความภาคภูมิใจที่อยากบอกกับน้องๆ ในการเป็นอาจารย์พยาบาล

รองศาสตราจารย์ถนอมขวัญ ทวีบุรณ์ : ความภาคภูมิใจในการเป็นอาจารย์พยาบาลคงเหมือนอาจารย์ทุกคนที่ว่าเราสามารถที่จะสร้างคนขึ้นมาดูแลในเรื่องชีวิตอย่างมีคุณภาพ เพราะชีวิตเป็นสิ่งที่มีค่าไม่ได้ คือถึงแม้จะมีเงินมากมายแต่ถ้าสุขภาพไม่ดี ชีวิตก็ไม่มีความสุข เพราะฉะนั้นถ้าเราผลิตบุคลากรที่เป็นพยาบาลและให้บริการในเรื่องของสุขภาพ ซึ่งทำให้ประชาชนทั้งประเทศมีสุขภาพที่ดี ทำให้สามารถทำงานได้ และเมื่อทำงานได้ก็จะมีเงิน ทำให้วงจรชั่วร้ายไม่เกิดขึ้นกับประเทศชาติของเรา สำหรับตนเองความประทับใจมาก ๆ ในการเข้ามาทำงาน คือได้มีโอกาสเป็นกรรมการพิพิธภัณฑสถาน ซึ่งเป็นเลขานุการของบูรพาจารย์ ได้แก่ อาจารย์ ดร.วิเชียร อาจารย์ละออ อาจารย์ทองใบ เป็นต้น ทำให้เราได้สัมผัสการทำงานของพี่ๆ ที่เป็นจิตอาสาจริงๆ เลยเพาะบ่มความรู้ทำให้ตนเองมีความรู้ในเรื่องประวัติการพยาบาลไทย และได้สัมผัสว่าวิชาชีพเราไม่มีที่ไหนในโลกที่จะก่อตั้งโดยสมเด็จพระราชินีของประเทศ ซึ่งต้องภาคภูมิใจในจุดนี้ สำหรับความประทับใจก็คือเพื่อนร่วมรุ่นที่ยังคงจับมือกันอย่างเหนียวแน่น ทำให้เรามีสายใยผูกพันกัน เพราะฉะนั้นจึงทำให้ชีวิตมีความสุข และนอกจากนี้ยังมีความประทับใจในฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราชที่ตนเองเคยทำงานมา โดยที่นั่นมีความเป็นพี่เป็นน้องกัน ช่วยเหลือกันเวลาทำงาน และเมื่อตนเองได้มาทำงานในคณะฯ จากประสบการณ์ของตนเองที่มองคือ ความเป็นพี่เป็นน้องกันก็ยังคงมีอยู่ ความเป็นปีกแผ่นของวิชาชีพเรายังมีมากกว่าวิชาชีพอื่น ซึ่งเราต้องเอาสิ่งดีๆ เหล่านี้มาหล่อหลอมในใจเรา อย่าเอาสิ่งไม่ดีมาหล่อหลอมในใจเรา เพราะจะทำให้เราไม่มีความสุขในการทำงาน

รองศาสตราจารย์สุนีย์ สุนทรมีเสถียร : ปกติของมนุษย์ความประทับใจจะมีทั้งด้านบวกและด้านลบ แต่วันนี้จะพูดถึงด้านบวก เพื่อที่จะได้เป็นกำลังใจให้กับน้องๆ ทุกคนที่จะทำงานต่อไปเพื่อให้องค์กรของเรานั้นเดินไปข้างหน้า ส่วนใหญ่ที่เราได้ยินมาพยาบาลจะเป็นคนที่ดู ไปโรงพยาบาลก็เหมือนไปโรงฆ่าสัตว์ เคยมีโอกาสได้คุยกับคนไข้ ซึ่งเขาบอกว่าคุณโชคดีมากที่ได้เป็นพยาบาล เนื่องจากคนที่พยาบาลไม่ต้องไปทำบุญที่ไหน เพราะได้ใส่บาตรทุกวัน จากนั้นมาเลยได้นำคำพูดนั้นมาบอกเล่าให้นักศึกษาฟังเพื่อเป็นกำลังใจในการดูแลคนไข้อย่างมี

ประสิทธิภาพ และสิ่งที่ตนเองอยากขอฝากน้องๆ ที่ทำงานใหม่ ก็เหมือนกับมดตัวน้อย จะขอบอกว่าพี่ๆ ที่มาเรียนอยู่ ณ จุดนี้ ก็เคยเป็นมดตัวน้อยมาก่อน เคยรับใช้พี่ๆ มาก่อนเหมือนกัน เพราะพี่ที่เป็นอาจารย์นั้นเคยเป็นอาจารย์ของเรามาก่อน เพราะฉะนั้นเราต้องตอบแทนพระคุณ รู้จักเสียสละ หากน้องๆ ยังมีกำลังก็ควรช่วยเหลือพี่ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความเอื้ออาทรต่อกัน และทำให้เกิดความผูกพันต่อกัน นอกจากนี้ควรให้ความสำคัญต่ออาจารย์ และขอฝากเรื่องของการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัยไว้ว่า QA ก็เหมือนเป็นดาบสองคม ด้านดีคือทำให้ทุกคนตั้งใจทำงาน ด้านเสียคืองานที่เป็นงานส่วนรวมขององค์กรถือเป็นงานรอง ส่วนงานที่ต้องทำให้ครบเป้าถือเป็นงานหลัก เพื่อเป้าหมายให้ได้คะแนนสูงสุด เพื่อให้ได้เงินเดือนเพิ่มมากขึ้น เพราะฉะนั้นตรงนี้ทำให้ความเป็นพี่เป็นน้อง หรือการเสียสละเพื่อองค์กรลดถอยลงไป เลยกขอฝากน้องๆ ว่าถ้าเรามีความเห็นอกเห็นใจกัน องค์กรนี้ไปได้ และความมีน้ำใจ เอื้ออาทรต่อกันเป็นสิ่งสำคัญ

รองศาสตราจารย์ศรีสมบุรณ์ มุสิกสุคนธ์ : เมื่อถามถึงความภาคภูมิใจในความเป็นครู ก็คงภาคภูมิใจในนักศึกษาคนหนึ่งที่เราสอนแล้วประสบความสำเร็จ ทำอะไรเป็น เป็นพยาบาลที่ดีในอนาคต และที่สำคัญคือได้รับการทักทายจากนักศึกษา ได้รับการช่วยเหลือจากนักศึกษาหลังจากที่เขาจบไปแล้ว ทำให้ตนเองรู้สึกดีใจลึกๆ ว่าบุญกุศลที่เราสร้างมา ทำให้เราได้รับการอำนวยความสะดวกบ้าง ส่วนความประทับใจในการทำงานนั้น ตนเองคิดว่าตนเองเป็นคนที่ไม่คิดแงบวกมาโดยตลอด รู้สึกว่าเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนน่ารัก และมีบรรยากาศการทำงานที่ดี เลยทำให้รู้สึกดีและมีความสุขตลอด สิ่งที่ยากฝากให้กับน้องๆ มี 2 เรื่อง คือ เรื่องแรกไม่ว่าเราจะอาวุโสอย่างไร เมื่อทำงานกับน้องๆ เราต้องให้เกียรติซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะอยู่ในระดับไหน และที่สำคัญคือ คำว่าขอบคุณ และขอโทษ อยากให้มีอยู่ตลอด ถามว่าพี่ขอโทษน้องได้หรือไม่ ถ้าพี่อาจจะทำอะไรไม่ถูกไม่ควรก็ขอโทษน้องได้ พี่ขอบคุณน้องได้ น้องขอโทษพี่ได้ น้องขอบคุณพี่ได้ คืออยากให้บรรยากาศแบบนี้ ถ้าเป็นแบบนี้ได้บรรยากาศการทำงานก็จะมีความสุข เรื่องที่สองคืออยากเห็นนักศึกษาเรา Smart ซึ่งเป็นความคิดลึกๆ ในใจ เช่น การแต่งกาย การกิน การเข้าเรียน คือต้องมีกฎระเบียบ ความมีวินัยต้องมี อยากให้ทุกภาควิชาและทุกวิชา หากจะเช็คชื่อนักศึกษาอยากให้ปฏิบัติเหมือนกันหมด และมีการบอกกล่าวนักศึกษาในเรื่องระเบียบวินัย เพราะอยากเห็นนักศึกษาเรา Smart

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณ คงสุริยะนาวิณ : เรื่องของความประทับใจ ส่วนตัวได้ใช้ตรงนี้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะในครอบครัวตนเอง คือได้อยู่กับวาระสุดท้ายของคนที่เราเสียไปทุกคน และในการเป็นพยาบาลตนเองมีความรู้สึกภาคภูมิใจว่าอย่างน้อยเราได้ช่วยเหลือคนไข้ และเราได้ให้ด้วยความจริงใจ และในความเป็นครู คิดว่าตนเองโชคดีที่มีโอกาสได้สร้างคน และได้มีกัลยาณมิตรที่ดี ทำให้เราอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถวิล นภาพงศ์สุริยา : สิ่งทีภาคภูมิใจคือการได้เป็นพยาบาล และก็ได้เป็นครูพยาบาล จากอาชีพตรงนี้ทำให้เรามีกินมีใช้ เลี้ยงครอบครัว และอยู่อย่างมีความสุข ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้จากวิชาชีพนี้ และอีกอย่างคือเราได้องค์ความรู้ซึ่งเป็นวิชาชีพที่เราสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง นำไปใช้กับครอบครัว คนใกล้ชิดตัวของเราได้ สิ่งที่ยากฝากน้องๆ ก็คือให้ช่วยกัน ถ้าทุกคนทำงานและมองตัวเองอย่างเดียว คณณะฯ ก็คงไปไม่รอด แต่ถ้าหากว่าทุกคนทำงานแล้วมองตัวเองส่วนหนึ่ง มองคณณะฯ ส่วนหนึ่ง และเราช่วยกัน คณณะฯ ก็จะไปรอด ให้คิดว่าคณณะฯ เป็นของเรา เรามาอยู่ตรงจุดนี้ เลี้ยงตนเองได้ มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีขึ้นก็จากตรงนี้ เพราะฉะนั้นอยากให้ทุกคนมองคณณะฯ เป็นจุดสำคัญด้วย

สำหรับกิจกรรมในครั้งนี้คงทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ทราบประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เกษียณอายุราชการ เคล็ดไม่ลับในการสอนนักศึกษา หลักการทำงาน รวมถึงแง่คิดดีๆ ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองต่อไป

นางสาวชวรินทร์ พรหมโชติ
ผู้บันทึก

รายชื่อผู้เข้าร่วมกิจกรรม

1.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ฉันทิกา	จันทร์เปีย	
2.	รองศาสตราจารย์	ทัศนีย์	ประสภกิตติคุณ	
3.	รองศาสตราจารย์	นงลักษณ์	จินตนาดีลก	
4.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ยุวดี	พงษ์สาระนันท์กุล	
5.	ผู้ช่วยอาจารย์	วรรณไพโร	แย้มมา	
6.	รองศาสตราจารย์	วิไล	เลิศธรรมเทวี	
7.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	วีรยา	จึงสมเจตไพศาล	
8.	รองศาสตราจารย์	ศรีสมบูรณ์	มุสิกสุคนธ์	วิทยากร
9.	อาจารย์	สุดาภรณ์	พยัคฆเรือง	
10.	อาจารย์	อรุณรัตน์	ศรีจันทร์นิตย์	
11.	รองศาสตราจารย์	อรุณรัศมี	บุญนาค	
12.	อาจารย์	อังคณา	เจียมจิระพร	
13.	รองศาสตราจารย์	อัจฉรา	เป็รื่องเวทย์	
14.	รองศาสตราจารย์	จันทนา	รณฤทธิวิชัย	
15.	รองศาสตราจารย์	ฉวีวรรณ	โพธิ์ศรี	
16.	รองศาสตราจารย์	ถนอมขวัญ	ทวีบูรณ์	วิทยากร
17.	รองศาสตราจารย์	พัสมณท์	คุ่มทวีพร	
18.	อาจารย์	วรรณวรรณ	วาณิชย์เจริญชัย	
19.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	วิราพรรณ	วิโรจน์รัตน์	
20.	รองศาสตราจารย์	สมจินต์	เพชรพันธุ์ศรี	
21.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ทัศนีย์วรรณ	พฤษภาเมธานันท์	
22.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ธิติมา	จำปรัตน์	
23.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	นิตยา	สินสุกใส	
24.	อาจารย์	พุทธิราภรณ์	หังสนันท์	
25.	รองศาสตราจารย์	ยุวดี	วัฒนานนท์	

26.	อาจารย์	รุ่งทิพย์	ภาคีศักดิ์
27.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	วชิรา	วรรณสถิตย์
28.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	วาสนา	จิตติมา
29.	รองศาสตราจารย์	สุนีย์	สุนทรมีเสถียร วิทยาการ
30.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	รัตนาภรณ์	คงคา
31.	รองศาสตราจารย์	ศศิมา	กุสุมา ณ อยุธยา
32.	อาจารย์	กลีนชบา	สุวรรณรงค์
33.	อาจารย์	ฉวีรัตน์	ถาวร
34.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ถวิล	นภาพงศ์สุริยา วิทยาการ
35.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	วรรณมา	คงสุริยะนาวิน วิทยาการ
36.	อาจารย์	ศิรดา	เกษรศรี
37.	นางสาว	ชวน์นทร์	พรหมโชติ
38.	นางสาว	นภัสสร	ลาภณรงค์ชัย
39.	นางสาว	ศรีสุดา	คล้ายคล่องจิตร
40.	นาย	วัชรินทร์	ควรรหาเวช
41.	นางสาว	เขมิกา	กลีนเกษร
42.	นางสาว	ณัฐริกา	ฝางแก้ว
43.	นางสาว	อัญชลี	เพลินมาลัย
44.	นางสาว	ขวัญใจ	นิยมพิทักษ์
45.	นางสาว	สิริลักษณ์	หยองอนุกุล
46.	นาย	บุลากร	บัวหลวง
47.	นางสาว	สุรางค์	ศิริโรตม์สกุล